

**ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦС ПШБ
ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА
БІБЛІОТЕКА**

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

**ЗАРІЧНЕ
2020**

**ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦС ПШБ
ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА
БІБЛІОТЕКА**

Серія «Краєзнавство»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

**Біобібліографічний
нарис**

**ЗАРІЧНЕ
2020**

УДК 01
Г-37

**Герої не вмирають : біобібліографічний нарис /
Зарічненська ЦРБ. – Зарічне, 2020. - 26 с. – (Краєзнавство)**

Біобібліографічний нарис «Герої не вмирають» - це данина пам'яті воїну-захиснику, воїну-патріоту, нашому земляку - Ошурку Михайлу Михайловичу, який не повернувся з поля бою неоголошеної війни на сході України. Це краплина у морі всенародної шани і пам'яті.

Бібліографічний посібник «Герої не вмирають» рекомендований краєзнавцям, музейним і бібліотечним працівникам, викладачам, студентам, учням загальноосвітніх закладів та всім, хто сприяє патріотичному вихованню підростаючого покоління.

Підготували :
Т. Д. Кидун – провідний бібліограф ЦРБ
Редактор: Л. М. Мосійчук
Комп'ютерний набір: А. М. Прохорович

Зарічненська центральна районна бібліотека 2020

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Пам'ять - нескінченна книга, в якій записано все: і життя людини, і життя країни. Багато сторінок в ній написано криваво-чорним кольором.

Пам'ять про наших героїв – це наш біль і наша гордість. Гордість за те, що вони до останнього подиху захищали країну та її суверенітет. Вони віддали найдорожче – своє життя. Але герої не вмирають, вони поряд з нами, поки ми про них пам'ятаємо.

Минуть роки, відлетять у вічність, але не згасне пам'ять про героїв – воїнів АТО та ООС, які загинули за цілісність, гідність і свободу нашої держави.

Герої не вмирають! Вони завжди житимуть в серцях рідних і близьких людей, в пам'яті наступних поколінь.

Герої не вмирають! Вони живуть у наших спогадах, у невеликих фотокартках, у речах, на яких ще залишився їх ледь вловимий запах. Адже за кожним Героєм - ціле життя, життя героя, патріота, Людини з великої літери.

Наш обов'язок – зберегти пам'ять про кожного воїна, загиблого на цій війні!

Даний біобібліографічний нарис - це данина пам'яті воїну-захиснику, воїну-патріоту, нашому земляку – Ошурку Михайлу Михайловичу, який не повернувся з поля бою неоголошеної війни на сході України. Це краплина у морі всенародної шани і пам'яті.

Історія його життя, його подвигу, представлена в даному посібнику в статтях з періодичних видань, розміщених тут в хронологічному порядку, в Інтернетресурсах та фотосвітлинах.

Бібліографічний посібник «Герої не вмирають» рекомендований краєзнавцям, музейним і бібліотечним працівникам, викладачам, студентам, учням загальноосвітніх закладів та всім, хто сприяє патріотичному вихованню підрастаючого покоління.

МАТУСЮ, НЕ ПЛАЧ...

Матусю не плач!.. Я вже їду додому...
Сьогодні моя закінчилась війна...
Від снайперів куль і від вибухів грому
я їду туди, де твоя сивина.

Де борщ у печі, молоко з пиріжками,
де батькова сильна й згрубіла рука.

Я їду додому... стрічай мене, мамо!

Тримайся, рідненька, бо зустріч... тяжка.

Пробач мені, мамо! Пробач мені, тату,
що сам собі вибрав я долю таку,
що пахне свічками і ладаном хата
й гойдається смуток у кожному кутку.

Пробачте, що в зоряну вись небокраю
весільні мої простяглись рушники,
що, не скуштувавши й шматка короваю,
розбилось кохання моє на шматки!

Пробачте за цю безкінечну розлуку,
за сотні моїх, ще не сказаних слів,
що не дочекались ми діток-онуків,
що кулю ворожу так рано зустрів

Матусю рідненька, я ж так хотів жити!

О, скільки я мрій там собі нагадав!

Хоч смерть і літала над нами щомиті,
що буду наступним,- думки відганяв.

О, як я хотів дочекатися літа,
з розгону упасти в духмяну траву,
в футбол поганяти, всіх друзів зустріти
і дякувати Богу за те, що живу.

Чи ж думав, що так стринуть друзі, родина?

Чи ж знав, що обняти не зможе ніхто?

Лиш квітами болю цвіте домовина,
гіркий «подарунок» із зони АТО.

Матусю, не плач, не болить вже нічого
Своїх побратимів у небі знайду...

Живим коридором» стрічає дорога...

Дорога... якою... уже не пройду...

Душа незабаром за обрій полине...

Хтось гірко заплаче, добром пом'яне

Я ж кров'ю тебе захищав, Україно!

Чому ж

вберегти

не змогла

Ти мене???

Олена Філончук

Полісся. – 2020. - № 4/30 січня/

В АРМІЮ - ЗА ПОКЛИКАННЯМ

Років 30 тому армія вважалася «школою життя» для чоловіків, служити в якій було престижно. Та часи змінювалися... Згодом армія набула не дуже почесної репутації, куди брали тих, хто не зміг влаштуватися у житті, або яким не вдалося «відкосити» від призову. Бо ж і строкова служба, у більшості, стала не такою, як належить. Молоді хлопці, які мали б здобувати суто військову спеціальність та навички, натомість, будували дачі та копали городи командирам різних рівнів. А ще до цього додавалась і «дідівщина», про яку в ті часи всі знали, але, водночас, заперечували існування цієї проблеми. Тож, аби не служити, призовники масово, всіма правдами і неправдами, ухилялися від призову до війська.

Нині, з відродженням армії, служба в Збройних Силах України хоч набуває потроху популярності, однак призовна молодь і зараз не дуже бажає йти до війська та використовує всі можливі методи, щоб

«відмазатись» від служби. Але, не дивлячись на такі реалії сьогодення, все ж є хлопці, які йдуть в армію за покликанням, бо дійсно хочуть служити в ЗСУ і для яких патріотизм та захист своєї країни - не пусті слова. З числа таких і 20-річний Михайло Ошурко, з села Кутин, який минулого тижня, ще з шістьма призовниками-земляками, у числі першого осіннього призову-2018 відправився на проходження строкової військової служби.

Михайло – з простої селянської родини. Перед тим, як піти в армію, три роки вчився у Рівненському вищому професійному училищі Департаменту державної служби охорони при МВС України, де здобув спеціальність інкасатора та охоронника. «Після закінчення училища син мав пропозиції піти працювати у охоронні фірми, однак вирішив спершу відслужити в армії. Мовляв, це неабияк стане потім у пригоді при влаштуванні на роботу, тим більше, за його профілем, –

розповідає нам мама солдата – Валентина Андріївна. – Звісно, я, як мама, спочатку була не в захваті, що Міша виявив бажання іти до війська, я б хотіла, щоб він краще далі вчився. Адже, у школі був майже відмінником, зокрема, дуже любив історію – навіть поступав після випуску на історико-соціологічний факультет в РДГУ на державну форму навчання, але не склалося. Тому пішов у Рівненське училище, де також добре навчався. А вивчившись, твердо намірився йти служити, хоч і мав вже й запрошення на роботу по отриманій спеціальності. Його однолітки від армії хто куди: хто на заробітки десь за кордон, хто просто «відкупився» від служби – з його 11-ти однокласників до війська пішов лише один. Але син ще до першої повістки сказав: хто, як не я... Вчинив як справжній патріот, наслідуючи свого батька – Михайла Петровича, який теж свого часу служив у армії. Тому чоловік ніскільки не перечив сину у його бажанні піти до війська. Навпаки, сказав, що армія – це школа життя, яку повинен пройти кожен поважаючий себе чоловік, тож і я мусила вслід за чоловіком прийняти вибір сина...

Власне, те, що Михайла Ошурка взяли в армію, – досить унікальний випадок, адже у хлопця серце розташоване по-особливому – не так, як у всіх – зліва, а у правій стороні грудей. Втім, за словами його матері, цю вроджену аномалію хлопець жодним чином не став використовувати, щоб, скажімо, якимось «підіграти» під якесь недомагання чи хворобу і, таким чином, «зако-сити» від призову. Навпаки, юнак дуже хотів піти до війська, тим більше, що зі здоров'ям у нього, як показували неодноразові, ще з дитинства, медичні обстеження, не було жодних відхилень. Тож, не дивлячись на свою фізіологічну особливість та невисокий зріст, він зростав міцним, витривалим хлопцем і хорошим спортсменом.

– Спорт – це найбільше захоплення сина, він ще змалку ним займався, – продовжує розповідати Валентина Андріївна. – Зокрема, дуже любив футбол – грав не тільки за команду свого села, а й за команди с. Кухче та смт Зарічне, в які його часто запрошували. Виступав не раз і за рівненські футбольні команди, коли вчився в училищі. Відповідно, має багато різних спортивних грамот та медалей, а в 2014 році він навіть отримав кубок як кращий футбольний нападник. Загалом, він у нас – справжній молодець, вихований, дружелюбний і син хороший. Постійно допомагав і нам з чоловіком по господарству, і бабі з дідом, вмів навіть корову сам подоїти. З дитинства ріс самостійним хлопцем, бувало, поки ми з чоловіком десь на роботі в полі, він і подоглядає вдома, і їсти сам

приготувить... Ще Міша дуже любив збирати гриби – це захоплення у нас, очевидно, сімейне, бо і я з чоловіком ніколи не пропускаєм нагоди піти на «тихе» полювання за лісовими дарами. Так само активним він був і поза домівкою – постійно брав участь у художній самодіяльності і школи, і свого села, гарно декламував вірші, часто був ведучим різних урочистих заходів. Може я, як мама, і багато хвалю його, але він у мене того заслуговує. Бо ж і в селі з людей так само ніхто не скаже про нього нічого поганого...

А де зараз перебуває Ваш Михайло і як йому прийшлася військова служба?

Нині син проходить учебку в навчальному центрі «Десна», що в Чернігівській області, який спеціалізується на підготовці особового складу для різних родів Сухопутних військ України. Не знаю, як йому там приходитьсь, бо ж він, по своєму характеру, всієї правди і не скаже. Але кожен день нам телефонує – голос і настрої у нього бадьорий, судячи з цього, служба йому подобається. Навіть жартує, що в армії він неабияк поправиться, мовляв, там часто на обід дають каші з різних круп, а він у нас і вдома завжди гречку любив. Цим своїм позитивним настроєм та жартами він мене і заспокоює, бо ж, як будь-яка мати, тривожусь за нього. Звичайно, я розумію, що солдат-строковиків, та ще й без присяги, у зону АТО не направлять, але й без того в армії вистачає різних позаштатних випадків. Он, минулими днями, в тій же Чернігівщині, у сусідньому районі сталися вибухи на військовому складі боєприпасів в Ічні... Тож, моє материнське серце, все одно не на місці... Ким він буде по військовій спеціальності і де потім нестиме подальшу службу після закінчення учебки – ще невідомо. Але де б у Міши далі не склалась служба, надіюсь і молю Бога, щоб у нього все було добре та щоб ці 18 місяців швидко пройшли і він здоровим та змужнілим повернувся додому...

Звісно, щоб стати справжніми воїнами та захисниками, Михайлу Ошурку та його землякам-новобранцям ще належить пройти армійський вишкіл і фахову підготовку. Але вже зараз, пішовши до війська не лише за повісткою військкомату, а й за покликом серця, ці хлопці продемонстрували справжній, не показовий патріотизм, любов до своєї Вітчизни, готовність до виконання свого громадянського та конституційного обов'язку по захисту своєї країни і нас з вами.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

Полісся. – 2018. - № 41 /18 жовтня/

РІДНА ЗЕМЛЯ ПРИЙНЯЛА СОЛДАТА

Ошурко Михайло Михайлович, 1998 р.н., уродженець с. Кутин Зарічненського району.

26 січня 2020р., 19.35 год. До межі Зарічненського району підїхав автомобіль військової частини з позначкою «200». У скорботі, з болем в серці, схиливши голови, солдата зустрічали військовий комісар, учасники АТО, волонтери, керівники Зарічненського району, представники територіальної оборони.

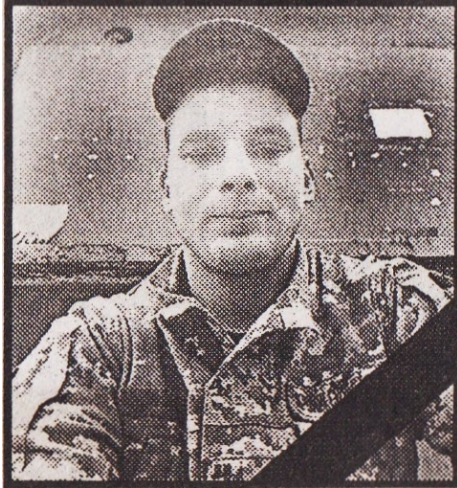
10.10.2018 р. був призваний на строкову військову службу. Проходив підготовку в навчальному центрі «Десна». Після навчання направлений на службу в артилерійську військову частину. Під час проходження служби прийняв рішення підписати контракт і продовжити службу в армії. Як солдат - контрактник був направлений в зону ООС. Служив на другій лінії, в районі Попасної. На різдвяні свята перебував дома, у відпустці, після чого відбув у частину для подальшого проходження служби. 25 січня перестало битися серце воїна-захисника.

В рідному селі Кутин його вийшли зустрічати всі земляки - односельці, ровесники та молодь з довколишніх сіл. Світлом лампадок, запалених свічок, увімкнених мобільних телефонів та фар автомобілів вони освічували останню дорогу воїну, захиснику. Поховання солдата відбувалося з військовими почестями. 27 січня, о 14.00 год., велелюддям цивільного населення та військових у формі, проводжали солдата в останню путь вічності. Невимовний біль, туга, крик душі, скупі чоловічі сльози, вінки і квіти. Люди стояли на колінах, коли рухалася похоронна процесія, яка розтягнулася на все село. Кожне слово звучало, як набат. Канопада пострілів, що пролунала увись, до небес, засвідчувала, що тут, на цій землі, похований воїн. Життя

УКРАЇНА ВТРАТИЛА ЩЕ ОДНОГО СИНА-ЗАХИСНИКА

25 січня у зоні ООС загинув 21-річний Михайло ОШУРКО із села Кутин Зарічненського району.

10 жовтня 2018 року він був призваний на строкову військову службу. Був направлений в артилерійську військову частину. Під час служби прийняв рішення підписати контракт. Як солдат-контрактник, був направлений в зону ООС. Перебував на другій лінії, в районі Попасної.

Із болем в серці, на рідній Зарічненщині, тіло солдата зустрічали військовий комісар, учасники АТО, волонтери, керівники району, представники територіальної оборони. В Зарічному та в усіх селах по дорозі до Кутина, незважаючи на пізній вечір, люди зі свічками зустрічали Героя.

На різдвяні свята Михайло був вдома, у відпустці. І так швидко повернувся в рідну домівку, але вже для того, щоб його рідні попрощалися з ним навіки. Він був єдиним сином у батьків. У Валентини Андріївни та Михайла Петровича, батьків загиблого солдата, залишилася лише одна донька. Сім'ю Ошурків поважають у Кутині за працьовитість та порядність.

Поховали Михайла 27 січня в рідному селі. Жалобна процесія розтягнулася чи не на все село. Остання путь солдата була встелена живими квітами. Побратими і друзі несли домовину з тілом бійця, люди стояли на колінах, лунала пісня «Пливе кача», розриваючи серця тугою за ще одним молодим життям, покладеним на олтар української незалежності.

У Свято-Михайловському храмі рідного села відбулась панахида за солдатом. Поховали воїна на місцевому кладовищі за всіма військовими почесностями.

Вічна пам'ять Герою! Співчуття батькам, рідним та близьким.

Оксана СЛОБОДЗЯН

**ДЕНЬ ЖАЛОБИ ОГолоШЕНО
НА ЗАРІЧНЕНЩИНІ
ЧЕРЕЗ ЗАГИБЕЛЬ ЗАХИСНИКА**

25 січня, загинув 21-річний воїн-захисник Ошурко Михайло Михайлович, 1998 р.н., уродженець села Кутин Зарічненського району. 10 жовтня 2018 року був призваний на строкову військову службу. Проходив підготовку в навчальному центрі "Десна". Був направлений на службу в артилерійську військову частину. Під час служби прийняв рішення підписати контракт і продовжити службу. Як солдат - контрактник був направлений в зону ООС. Перебував на другій лінії, в районі Попасної.

Відповідно до спільного розпорядження голови районної державної адміністрації та голови районної ради 27 січня 2020 року на території Зарічненського району оголошено Днем жалоби.

На знак скорботи за загиблим, на будівлях і спорудах органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій району просимо приспустити Державний Прапор України з траурною стрічкою.

Скасувати проведення всіх запланованих розважальних культурно-масових заходів.

Зарічненська районна рада : [сайт]. –
Режим доступу :
<http://zarrada.org/index.php?start=20>

**ВІДОМО, КОЛИ ПОХОВАЮТЬ
21-РІЧНОГО ВІЙСЬКОВОГО З РІВНЕНЩИНИ.
ЙОГО ЗУСТРІЧАЛИ НА КОЛІНАХ**

На Зарічненщині оголошено День жалоби. У зоні ООС загинув 21-річний Михайло Ошурко із села Кутин, що на Зарічненщині. Сьогодні, 27 січня, в районі оголошено День жалоби.

Юнак у 2018 році був призваний на строкову службу, а після її завершення продовжив служити за контрактом. Проходив підготовку в навчальному центрі «Десна», після чого був направлений в артилерійську військову частину. У Зарічненському районі 27 січня оголосили День жалоби. Загинув 21-річний боєць ООС з села Кутин Михайло Ошурко. Проросійські бойовики вбили його у суботу 25-го січня.

Напередодні тіло Михайла доправили на малу Батьківщину. Односельці зустріли кортеж, ставши в ланцюг пам'яті. Сьогодні о 14-й запланована церемонія поховання. Про це повідомляє Рівненська ОДА.

Юнака у 2018 році призвали на строкову службу. Після її завершення Михайло продовжив служити за контрактом. Проходив підготовку в навчальному центрі «Десна», після чого був направлений в артилерійську військову частину.

Висловлюємо співчуття родині та близьким
Слава Герою!

Відомо, коли поховують
21-річного військового з Рівненщини //
«Радіо ТРЕК : [сайт]. – Режим доступу :
https://radiotrek.rv.ua/news/stalo_vidomo_koly_pohovayut_21richnogo_viyskovogo_z_rivnenshchyny_244950.html . – Назва з екрана

ОШУРКО МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ
(05.09.1998- 25. 01.2020)

(КНИГА ПАМ'ЯТІ)

Михайло Ошурко народився 05.09. 1998 р., с. Кутин Зарічненського району Рівненської області. Закінчив Кутинську середню школу. У 2018 році був призваний на строкову службу. Після її завершення, продовжив військову службу за контрактом. Як солдат- контрактник направлений в зону ООС.

Розвідник – гранатометник відділення оптичної розвідки. Перебував на другій лінії бойових дій, в районі Попасної на Луганщині, в/ч А2227.

На різдвяні свята був дома, у відпустці, після чого відбув у частину для подальшого проходження служби. 25 січня 2020 р. перестало битися серце воїна- захисника. Загинув в зоні проведення ООС у Луганській області в районі Попасної. Обставини загибелі військовослужбовця наразі невідомі.

Поховання солдата з військовими почестями у рідному селі.

Революція гідності. Війна. Рівненщина : [сайт]. –

Режим доступу :

<http://memory.rv.ua/oshurok-myhajlo-myhajlovyh-05-09-1998-25-01-2020/>. –

Назва з екрана

СПОГАДИ ПЕРШОЇ ВЧИТЕЛЬКИ ТАТУСЬ СВІТЛАНИ ІВАНІВНИ

Коли вперше зустрілася і познайомилася з дітьми, які збиралися іти до першого класу, виявилось, що серед хлопчиків є два Михайли. Обидва хочуть, щоб їх називали «Міша». Я запропонувала комусь обрати «Михайлика». Мовчанка. А потім Ошурко сказав: «Добре, Світлано Іванівно, мене називайте Михайликом».

Ось таким щирим він був завжди. Спілкуватися з такою дитиною – насолода.

Не хоче хтось сидіти за тією партою, то Михайлик відразу: «Давайте, я там сидітиму». Не хоче хтось з учнів грати роль негативного героя, а він знову: «Давайте, я зіграю».

Треба сказати, що артистом він був вправним. Легко вчив напам'ять великі тексти і надзвичайно виразно їх читав.

Кмітливий і дотепний. Хлопчик, який завжди посміхався.

В початкових класах Михайлик дуже добре вчився. Найбільше любив математику. Хоча був маленьким на зріст, але жвавим і рухливим. Тому гра у футбол йому подобалась ще з шкільних років. А пізніше він приймав участь у змаганнях по футболу на першість села і району, і був одним із найкращих в команді села.

Коли я побачила Михайлика у домовині, поглянула на його руки, то пригадала ці маленькі пальчики. Як старанно вони виводили перші літери, як м'якенько рухалися під рядочками слів у букварі...

Тяжко, гірко писати про свою дитину, маленьку частиночку свого серця у минулому часі.

Але не знають ріки,
Куди несуть з гір води...
Одні зіллються з морем
Бурхливим, як життя.
А інші – вийдуть з русла,
Просочаться у землю,
І лиш у квітах – травах
Озветься їх душа.

На цьому фото я і Михайлик читаємо гуморески-діалоги
на шкільному святі до Дня учителя

СПОГАДИ

Ошурко Михайло Михайлович, вічно живий у серцях односельчан, друзів, батьків і вчителів світлий промінь у неспокійному житті нашого сьогодення. Загинув в АТО.

Батько і Мама дали йому ім'я Михайло, яке означає «рівний богові; хто як бог». Гарно вчився і як кожен хлопчик виховувався борцем, що готовий захистити як родину, так і Вітчизну й віру; завжди правдивий і справедливий. Поряд із ним було спокійно, бо веселун, душа компанії. Гарний порядний юнак. Він - як піщинка ріки часу. Золота піщинка. Бо завжди говорив правду, його думки були не втомливими, а свіжими й цікавими. У своїх шкільних справах був корисний - як насінина, кинута з Неба, - скрізь вродить, здивує, зійде щедро.

Ой, Михайлику наш, - все, що прекрасне ти створив довкола себе для нас, - твій насущний хліб душі.

Безнастанно, у навчанні і праці, вирівнював свою думку: внутрішнім спокоєм, гарним настроєм, добрим помислом, порядністю стосунків, гідними справами, любов'ю до батьків і повагою до вчителів. Ти завжди усміхався до нас, а ми плачемо за Тобою у вічній скорботі!

З шаною вчителька
української мови і літератури Зоя
Іванівна,
Кутинська ЗОШ I - III ступенів.

СПОГАДИ ЗАВКЛУБОМ СЕЛА КУТИН МАТВІЙЧУК ЛІДІ ПАВЛІВНИ

Тяжка втрата воїна АТО – нашого односельця Ошурка Михайла Михайловича сколихнула серця всіх односельчан. Чаша болю переповнена гіркотою горя, не стало ще зовсім юного молодого хлопця, солдата, побратима, не стало у матері сина, але він вічно житиме у серцях односельчан, друзів, батьків.

Мішка (так називала його молодь в селі) завжди був джерелом невичерпної енергії. Він не вмів сумувати сам, і проганяв сум від інших, його дзвінкий сміх, мов кришталевий дзвін наповнював серця радістю.

Він так любив життя, що здавалося ніщо не в змозі забрати його у нього.

Мішка був мистецьким юнаком. Завжди приймав активну участь у концертах клубу. Гарно співав, був ведучим концертних програм, особливо любив гумор (ставити гумористичні сценки), а ще він був хорошою і чуйною людиною, справжнім другом, який поділиться останнім що в нього є, любив життя, кохав, мріяв живим і здоровим повернутися до своїх друзів, рідної домівки.

От тільки доля по – іншому вирішила. Злощасна війна на Сході забрала життя нашого Мішки.

Зупинились його молоді роки,
Застигли в німому мовчанні.
... Ти пішов, а біль залишився.
Квітами встелена твоя остання дорога,
Невимовний біль, туга, крик душі,
Канонади пострілів увись до небес
І жагучі сльози у всіх односельців.

Море квітів на твоїй Михайлику могилі. Тріпає вітер слова на стрічках і зринають в пам'яті слова пісні, яку ти з своїми друзями востаннє подарував людям зі сцени:

Ти солдат України!
Ти свою Батьківщину
Затулив вірним серцем
Наскільки стало сил.
Ти герой України!

Серцем вірного сина
Ти солдат України,
Своєї Вітчизни син.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА:

Рідна земля прийняла солдата // Полісся. - 2020. - N 4/30 січ./
Про Ошурка Михайла Михайловича, уродженця села Кутин
Зарічненського району - солдата-контрактника в зоні ООС, воїна-
захисника, чиє життя зупинилось

Слободзян О. Україна втратила ще одного сина-захисника //
Вільне слово. – 2020. - № 5/30 січ./

25 січня у зоні ООС загинув 21-річний Михайло Ошурко із села
Кутин Зарічненського району

Тишковець С. В армію - за покликанням / С. Тишковець //
Полісся. - 2018. - N 41/18 жовт./

Про Михайла Ошурка, з села Кутин Зарічненського району,
який у числі першого осіннього призову-2018 відправився на
проходження строкової військової служби за покликанням, для
якого патріотизм та захист своєї країни - не пусті слова

Філончук О. Матусю, не плач... : [вірш присвячено воїну-
захиснику - Ошурку Михайлу Михайловичу, уродженцю села
Кутин Зарічненського району - солдату-контрактнику в зоні ООС,
воїну-захиснику, чиє життя зупинилось] / О. Філончук // Полісся. -
2020. - N 4/30 січ./ - С. 15

* * *

Спогади вчительки української мови і літератури Зої Іванівни,
Кутинська ЗОШ I - III ступенів. – Кутин, 2020

Спогади завклубом села Кутин Матвійчук Лідії Павлівни. –
Кутин, 2020

Спогади першої вчительки Татусь Світлани Іванівни. – Кутин,
2020

* * *

В зоні ООС загинув боєць з Рівненщини [Електронний ресурс]
// Суспільне мовлення України : [сайт]. – Режим доступу :
<https://suspilne.media/10970-v-zoni-oos-zaginu-v-boec-z-rivnensini/>. –
Назва з екрана

Всього 22 роки: стало відомо ім'я загиблого воїна ЗСУ[Електронний ресурс] // Obozrevatel. – Режим доступу : <https://www.obozrevatel.com/ukr/crime/vsogo-22-roki-stalo-vidom-imya-zagiblogo-voina-zsu.htm>. – Назва з екрана

І знову втрата на Сході: загинув 21-річний солдат із Зарічненського району Рівненщини [Михайло Ошурко] [Електронний ресурс] // РАДІО ТРЕК. – Режим доступу : https://radiotrek.rv.ua/news/i_znovu_vtrata_na_shodi_zagynuv_21richny_y_soldat_iz_zarichnenskogo_rayonu_rivnenshchyny_244936.html . – Назва з екрана

Відомо, коли поховують 21-річного військового з Рівненщини. Його зустрічали на колінах [Електронний ресурс] // «Радіо ТРЕК : [сайт]. – Режим доступу : https://radiotrek.rv.ua/news/stalo_vidomo_koly_pohovayut_21richno_go_viyskovogo_z_rivnenshchyny_244950.html . – Назва з екрана

Всього 22 роки: стало відомо ім'я загиблого воїна ЗСУ[Електронний ресурс] // Obozrevatel. – Режим доступу : <https://www.obozrevatel.com/ukr/crime/vsogo-22-roki-stalo-vidom-imya-zagiblogo-voina-zsu.htm>. – Назва з екрана

День жалоби оголошено на Зарічненщині через загибель захисника [Електронний ресурс] // Зарічненська районна рада : [сайт]. – Режим доступу : <http://zarrada.org/index.php?start=20> . – Назва з екрана

На Зарічненщині оголошено День жалоби : [у зоні ООС загинув 21-річний Михайло Ошурко із села Кутин, що на Зарічненщині][Електронний ресурс] // Рівненська обласна державна адміністрація : [сайт]. – Режим доступу : <https://www.facebook.com/RivneODA/photos/a.334442463415759/1275898689270127/?type=3&theater> . – Назва з екрана

Революція гідності. Війна. Рівненщина : [сайт]. – Режим доступу : <http://memory.rv.ua/oshurok-myhajlo-myhajlovyh-05-09-1998-25-01-2020/>. – Назва з екрана

Рідна земля прийняла солдата[Електронний ресурс] // Зарічненська газета "Полісся". – Режим доступу : <https://www.facebook.com/ZarichnePolissya/posts/517613165549778/> . – Назва з екрана

Рідна земля прийняла солдата [Електронний ресурс] / Зарічненська районна рада : [сайт]. – Режим доступу : <http://zarrada.org/index.php?start=20> . – Назва з екрана

Страшна втрата: загинув 21-річний солдат із Зарічненського району [Електронний ресурс] // Вісті Рівненщини : [сайт]. – Режим доступу : http://www.visti.rovno.ua/news/strashna-vtrata-zahinuv-21richniy-soldat-iz-zarichnenskoho-rayonu?fbclid=IwAR1SKTezBn_lvqu3sVjaxyBnVv7QB0eAxUnPd0SohF59N5LTNehWXZuoZsM. - Назва з екрана

У зоні ООС загинув 21-річний військовий із Рівненщини : Михайло Ошурко із Зарічненського району [Електронний ресурс] // Rivne.media : [сайт]. – Режим доступу : <https://rivne.media/news/uzoni-oos-zahinuv-21richniy-viyskoviy-iz-rivnenshchini-27019> . – Назва з екрана

Сьогодні у Зарічненському районі оголосили день жалоби [Електронний ресурс] // Все – тобі зрозуміло : [сайт]. – Режим доступу : <http://vse.rv.ua/article/zalobi.html> . - Назва з екрана

Тіло загиблого на Донбасі 21-річного військового вже зустріли на Рівненщині [Електронний ресурс] // Громадська організація «Рівненські новини» : [сайт]. – Режим доступу : <http://www.rivnenews.com.ua/2020/01/26/tilo-zahybloho-na-donbasi-21-richnoho-viiskovoho-vzhe-zustrily-na-rivnenshchyni/>. – Назва з екрана

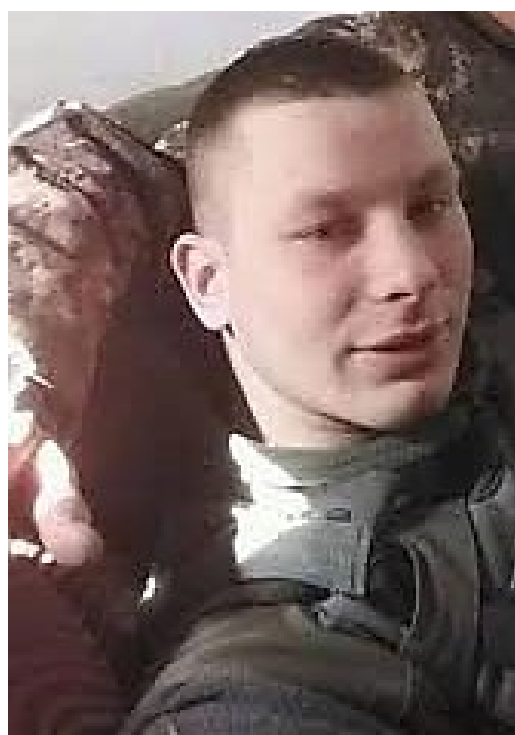
Україна втратила ще одного сина-захисника [Електронний ресурс] // Вільне слово : [сайт]. – Режим доступу : <http://vilneslovo.rv.ua/?cat=82>. – Назва з екрана

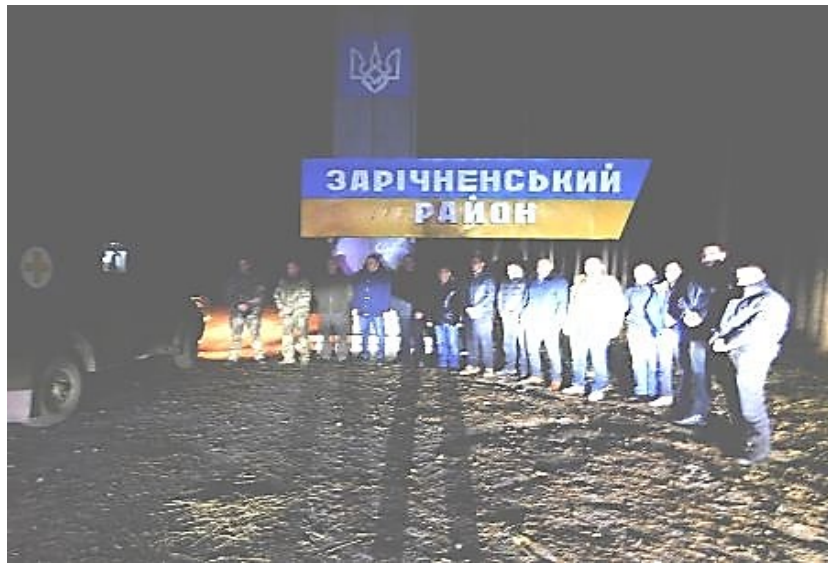
* * *

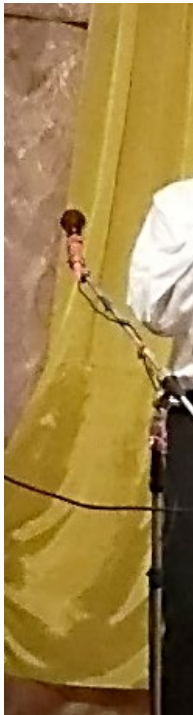
Пам'яті Ошурка Михайла : відео // Революція гідності. Війна. Рівненщина : [сайт]. – Режим доступу : <http://memory.rv.ua/oshurok-myhajlo-myhajlovych-05-09-1998-25-01-2020/>. – Назва з екрана

Світлій пам'яті Михайла Ошурка присвячується : вірш Олени Філончук «Мамо, не плач» // Революція гідності. Війна. Рівненщина : [сайт]. – Режим доступу : <http://memory.rv.ua/oshurok-myhajlo-myhajlovych-05-09-1998-25-01-2020/>. – Назва з екрана

ФОТОСВІТЛИНИ

(Фотосвітлини
за матеріалами спогадів
та мережі Інтернет)

ЗМІСТ

Герої не вмирають.....	5
Матусю, не плач... : вірш.....	6

В армію - за покликанням.....	7
Рідна земля прийняла солдата.....	10
Україна втратила ще одного сина-захисника.....	11
День жалоби оголошено на Зарічненщині через загибель захисника.....	12
Ошурко Михайло Михайлович	13
Спогади першої вчительки Татусь Світлани Іванівни.....	14
Спогади.....	15
Спогади завклубом села Кутин Матвійчук Лідії Павлівни....	16
Використані джерела.....	17
Фотосвітлини.....	21

**ЧЕКАЄМО ВАС В
ЗАРІЧНЕНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛЬНІЙ РАЙОННІЙ
БІБЛІОТЕЦІ**

НАША АДРЕСА:

34000

ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО, 4

СМТ ЗАРІЧНЕ

РІВНЕНСЬКА ОБЛ.

ТЕЛ. (03632) 3-02-71

EMAIL: zaribiblioteka@gmail.com

МИ ПРАЦЮЄМО:

З 9.00 ДО 18.15 ЩОДНЯ

ВИХІДНИЙ ДЕНЬ - СУБОТА